

Daniella Deutsch: NICK – A tükör másik oldalán I.

Beleolvasó (RÉSZLET)

– Azt is kifigyelted, hogy mit írtam a bőrömre? – kérdeztem elképedve, inkább csak magamtól.

Aggasztott az alaposága. Fel sem tűnt, hogy ennyire aprólékosan szemügyre vett az alatt a rövid idő alatt, amíg a valódi külsőmben látott.

– Február tizennégy – Emily mellkasa valósággal dagadt a büszkeségtől, hogy emlékezett, aztán ahogy hirtelen elkomorodott, a szemöldökei viccesen közel kerültek egymáshoz. – Mondjuk az azért furá volt. Valentin-nap fanatikus lettél, vagy mi?

– Tetszett neked? – Legszívesebben lecsókoltam volna az arcáról azt a provokáló kis vigyorát, de helyette csak az orrát pöcköltem meg.

– Nem volt rossz – rántotta meg a vállát közönyösen.

Úgy csinált, mintha a legkisebb jelét sem mutatta volna érdeklődésnek. Mintha nem épp arról beszélgettünk volna, hogy csak úgy magától, gondolt egyet és lerajzolt egy darabot belőlem – belőlem –, és emlékezett rám.

– Hogyan? – ámultam el. – Hogy jutott ez éppen most az eszedbe?

– Úgy érted, hogy jutott az eszembe lefesteni valamit, amit csak az esküvő napján láttam rajtad, se előtte, se utána többet, de azóta türelmesen várom, hogy mikor meséled el magadtól, hogy miért kattantál be? – kacagott Emily.

– Ki akartam próbálni valami újat – dugtam zsebre a kezemet.

– És nem jött be?

– Azt nem mondtam – vigyorodtam el. – Az új külsőm épp fejlesztés alatt áll.

– De miért Valentin-nap? – Két apró ránc jelent meg a homlokán, ahogy a fejében lázasan dolgoztak a fogaskerekek. – Miért pont azt a dátumot választottad?

– Csak egy szimpla matrica volt – sóhajtottam, elhárítva Lily túlzott kíváncsiságát. – Ne gondold túl. Semmi komoly szándék nem volt mögötte.

Emily vidám kacaja betöltötte a nappalit, és ahogy szórakozottan megszorította a vállamat, kiélveztem az érintése nyugtató melegét.

– Azért légy óvatos a tetkókkal, Valentine! – kuncogott. – Azok már nem jönnek ám le olyan könnyen.

Egy pillanat alatt lett oda a jókedvem. Derült égből villámcsapásként ért Emily szájából hallani David kedvenc gúnynevét, és undorodva összerándultam a felismerésre, hogy úgy látszik, a kicseszett végzetem bárhol utolér.

– Ezt ne – lohadt le a vigyorem, ahogy szóba került a gyűlölt becenevem. – Ne használd többet ezt a nevet.

Emily persze nem értette.

– Miért ne?

– Csak... ne.

Otthagytam és magamra akartam zárni az ajtót, de utánam kocogott a szobámba.

– Most meg mi bajod?

– Semmi.

Ledobtam magam a már kihúlt, bevetetlen ágyneműre, ahonnan az előtt másztam ki, hogy Ethanék távozását követően a

kanapéra költöztem volna – miután egy fürdőszobai kitérőt téve lusta voltam visszavánszorogni az ágyamig – és a fejem alá igazítva egy kényelmes párnát, nyomkodni kezdtem a telefonom.

– Na, pont, amikor ilyen kétségbeejtően viselkedsz, kezdek el aggódni, hogy talán mégis segítségre szorulsz.

– Nem szorulok segítségre – nevettem rosszindulatúan, és felültem az ágyon.

Az egész jelenet egy pszichológusnál tett látogatásra emlékeztetett, ahol rám osztották az elmebajos páciens szerepét, ezért gyorsan lemasztam a matracról, mielőtt Lily is ráébredhetett volna erre, és azokkal a kéken fénylő röntgen szemeivel elemezgetni kezdhetett volna.

– A fenébe is, Adam, nem az ellenséged vagyok! – háborgott Emily, ahogy aggódva követett a tekintetével. – Mikor fogod már fel végre? Ilyenkor egyszerűen nem értelek.

– Vannak dolgok, amiket nem kell megértened ahhoz, hogy elfogadd – közöltem szárazon.

– És még azt állítod, hogy nem változtál meg? – robbantak ki Lilyből a dühös szavak a közönyösségem hallatán.

Halvány mosoly játszott a szám sarkában.

– Pedig nem változtam meg.

Akárhogy is nézzük, ez volt az igazság. Én mindig ilyen voltam.

– Tényleg nem? – vágta Emily harciasan csípőre a kezét, és amikor már eléggé felhergelte magát, rám szegezte a mutatóujját. – Hát pedig képzeld, szerintem az utóbbi időben rohadtul nem vagy önmagad, és kezdem azt hinni, hogy nem is érdekel, hogy mi lesz, amikor... és...

Felszökött a pulzusom. Veszélyes vizekre sodródtunk, és be kellett húznom a vészféket, mielőtt Lily túl messzire evezett volna, vagy ne adj' isten kapiskálni kezdte volna, hogy mi nem stimmel velem.

Mármint Adammal.

Az egyetlen olyan módszert választottam, amitől biztosan tudtam, hogy azonnal elfelejti minden gondolatát, és keresztben

átugrottam az ágyon. Emily velem együtt mozdult, amikor megindultam felé, és ahogy a háta tompán a falhoz koccant, nem tudott tovább hátrálni.

– És? – döntöttem oldalra a fejem, várva, hogy befejezze a mondatát.

Ahogy számítottam rá, azonnal elhallgattatta a közelségem. Egy pillanatra még lélegezni is elfelejtett, ahogy tőle alig néhány centire megálltam, de aztán egész gyorsan összeszedte magát. A bátorság acélos fénye visszatért a szemébe.

– És utálok, amikor ezt csinálod – próbált a mellkasomnál fogva eltolni magától.

Spoilerezek: nem sikerült neki.

– Mit? – adtam az ártatlant, és tudatlanságot színlelve az egyik kezemet Lily füle mellett a falnak támasztottam, hogy ne tudjon menekülni.

– Hagyd ezt abba!

– Hozzád sem érek – mosolyogtam.

– Érzem Tiffany parfümjét rajtad, menj már innen! – taszított meg erősebben. – Mindjárt felfordul a gyomrom.

Nevetve eresztettem szabadon.

– Nem feküdtem le Tiffanyval. – Ott hagytam, és hason fekve elnyúltam Adam franciaágyán, majd az öklömmel megtámaszkodtam az állam alatt. – És ha tudni akarod, lezuhanyoztam, miután hazaértem, de kifogyott a tusfürdő, és kénytelen voltam Harmony barackillatú habfürdőjét használni. Annak az illatát érzed. Most pedig, hála a hülye barátnős kódexeteknek, hogy mindent elmondotok egymásnak, H élve megnyúzó majd, amikor megtudja.

– Szóval ezentúl hazudozni is fogsz? – sóhajtott fel Lily csalódottan.

Az arckifejezése olyan rejtélyes üzenetet hordozott, amit nem tudtam megfejteni. Nem volt világos. Miért hazudtam volna?

– Ott van az elkenődött rúzsoltja a nyakadon, Adam – magyarázta szomorúan, mint aki nem érti, hogy miért veszem hülyére.

Szép arcát finnyás grimasz csúfította el. Odafordultam Adam egész alakos tükre felé, amire pont ráláttam az ágyról, és amikor kicsit feljebb emeltem az állam, hogy tisztán láthatóvá váljon a nyakam íve, rájöttem, hogy miről beszél. Ennyit a reggeli rutinellenőrzésről. Akár óriás betűkkel is a homlokomra írhatták volna, hogy „LÚZER”, valószínűleg ugyanilyen lazán átsiklottam volna felette. A kialvatlanság bizonyítottan tompította az agyműködést. Vettem magamra egy gyors pillantást, hogy a kontaktlencsém és a tetoválásom rendben van-e, de szerencsére az álcám, ahogy mindig, tökéletesen fedett.

– Tusé! – kerültem el háttal a matracon, mintha az igazság nyílával szíven szúrtak volna, és magamban mulattam a bénaságomon.

– Szerinted ez vicces? – magasodott fölém Emily kicsiny alakja, ahogy felülről az arcomba hajolt.

– Ami azt illeti, nagyon is – sandítottam fel rá vigyorogva. Alulról és fejjel lefelé igencsak jópofán festett. A gravitáció miatt előrebukó, aranyló hajzuhatag morcos arcát körülölelve beárnyékolta szigorú vonásait, és ahogy próbált komolynak látszódni, leginkább egy duzzogó napraforgóra emlékeztetett.

Leküzdöttem a felszínre törő, ösztönös késztetést, hogy egy hirtelen mozdulattal magamra rántsam, és kedvem szerint eljátszadozzak vele, és amikor újra megéreztem az elmúlt napjaimat pokollá tevő, citromos illatát, fojtott nyögés szakadt fel a torkomból. Egy keserű sóhajjal számúztam a fejemből a mocskos gondolatokat, és felkönyököltem a matracon.

– Miért zavar, ha lefeküdtem vele? – kérdeztem.

Komolyan érdekelt a válasza. Kíváncsi voltam, mivel magyarázza a féltékenységét, ha mégsem tett soha ellene.

Lily fenéke épp csak érintette a matracot, ahogy mellém huppant volna az ágyra, mire elhúzott szájjal úgy pattant fel onnan, mintha apró tűk szurkálták volna a hátsóját.

– Nem hoztam haza – forgattam a szemem a gondolataiban olvasva, és megpaskoltam magam mellett az összegyűrt takarót.
– Nyugodtan leülhetsz. Tiszta.

Vonakodva elhelyezkedett az ágy végében, a lehető legmesszebb tőlem, és a térdére fektette a tenyerét.

– Nem az zavar, hogy lefeküdtél velem, hanem az, hogy hazudtál – sóhajtott fel.

– Aha.

Nem hazudtam. Tényleg nem feküdtem le Tiffanyval. Az más kérdés, hogy ettől függetlenül nem töltöttem magányosan az éjszakát. Egy dekoratív, lelkes szőke személyében akadt társaságom, amikor az egézszerű történetek dacára beugrottam a helyi bárba kiszellőztetni a fejem. Nem ismert sem engem, sem Adamet, és ez imponált. Nem volt titok, de úgy éreztem, nem javított volna Emily rólam alkotott véleményén, ha megtudta volna az igazságot, úgyhogy magamban tartottam a részleteket.

– Más vagy – vágta Lily kimért hangja a szoba csendjébe, ami rögtön visszarántott merengő gondolataimból.

– És az baj? – tűnődtem el. – Hogy más vagyok.

– Nem – rázta a fejét Emily, elmélyülten piszkálgatva a körmeit.
– Csak más.

Kikészített ez a nő! Olyan megvetéssel tudott rám nézni, mintha a szeme láttára fejeztem volna le egy csapat óvodást, de a világegyetem sem vallotta volna be magának, hogy többet érez irántam, mint egy doboz gyufa iránt.

Ez nem mehetett így tovább. Az idegeim megsínylezték a kis játékait, és percről percre rontotta az esélyeimet, ha hagyom, hogy kénye-kedve szerint szórakozzon velem, így arra jutottam, itt az ideje alakítani az erőviszonyokon. Eleget vártam már.

A szobában sűrűbb lett a levegő, amikor az ágyon fekve kinyúltam a paplanért, és a markomba szorítva akkorát rántottam

rajta, hogy Emily egy karnyújtásnyival közelebb csusszant hozzám. Meglepettség, rémület és harag keveredett a vonásaiba, ahogy némán eltátotta a száját, csakhogy nem adtam meg neki azt a luxust, hogy legyen lehetősége dönteni az érzelmei felett.

Ahogy érte nyúltam, a kezem vékony nyakára simult, és a hüvelykujjam rögtön puha ajkára siklott, amit az első perctől fogva meg akartam érinteni.

Ahogy az ujjam hegyét végighúztam Lily elnyíló alsó ajkán, ő lélegzet-visszafojtva követte a mozdulatot, és elégedett mosolyra görbült a szám, amikor az orcája kezdett egy érett paradicsomra hasonlítani.

– Ne küzdj ellenem! – suttogtam, ahogy megbabonázva figyeltem a száját.

**KÍVÁNCSI VAGY A TÖRTÉNETRE?
ÉRDEKEL A FOLYTATÁS?**

RENDELD MEG [MOST!](#)